

Rejenka.

Krasnov je izmed najlepših krajev na Moravskem. Leži v gozdnatem pogorju, in z griča konec pogorja gleda lepa bela cerkev po ravnini, ki se razprostira pod njim, in dalje na blagoslovljeno Hano. Okoli cerkve je pokopališče in tik pokopališča grobarjeva hišica. Od te hišice drži pot po lepem gaju dol v vas. Na prvem poslopju, ki stoji še pri samem gozdu, je pločevinasta tablica s podobo svete Ane. Tamkaj biva stari nočni čuvaj Čekalek s svojo ženo Marjeto.

Pravkar sedita na klopi pred oknom pod košatim senčnim orehom. I, zakaj bi ne sedela? Saj je dan Gospodov, božja nedelja, in ta popoldanski čas je tako prijeten, miren, in to avgustovo solnce greje tako toplo ter zlatí vrhove dreves tako lepo, da bi bilo res greh, ko bi človek tičal v tesni izbici.

Čekalek in njegova žena sta vajena od nekdaj te lepe božje narave, ter jima je jako ljuba. Prišla sta torej iz hiše in sedla skupaj na klop. Tiho in zamišljeno gledata zdaj v modro nebo, zdaj po lepi ravnini.

Stari Čekalek ima koleno položeno čez koleno, drži križem roke pa puši iz kratke lesene pipe. Čekalek je majhen, suhljat človek. Zagorelo obličje ima skrbno obrito — saj je nedelja — in sive, po starem na čelo počesane lase. Že davno je prekoračil petdeseto leto, a vendar obhodi in straži vsako noč vso vas in kadar kliče ure, odmeva njegov rog glasneje kakor rogovi ostalih nočnih čuvajev. Pač marsikdo se je že čudil, kdaj spi stari Čekalek. Dasi je vso božjo noč na straži, ga je vendar zjutraj brž spet videti pri delu: bodisi da je na svoji njivi, bodisi da je na dnini pri kakem sosedu.

Njegova žena je za nekaj let mlajša. Polno lice ji kar cvete, oči ji še zmeraj iskré, in ako bi je ne oviralo kratko dihanje, zlasti kadar gre v breg, bi se kosala še z marsikatero mladenko.

Oba sta marljiva in zato pomanjkanja takorekoč ne poznata. Pa vendar nista popolnoma srečna.

Reveža sta brez otrok. Imela sta res tri, toda eden je padel v vojni s Francozi, druga dva pa ležita pri cerkvi na pokopališču. Tako sta ostala na stara leta sama kakor oni dve hruški na polju, in to ju boli v srce. Večkrat se med seboj plaho in boječe vprašujeta: »Kdo nama bo neki zatisnil oči?« Daljnih sorodnikov imata pač precejšnje število, in ti se pač večkrat pri njima zglasijo — ali kaj, ko pa prihajajo le bolj zaradi njiju imetja, ki sta si ga prigospodarila in ga upajo podedovati za njima, ne pa iz ljubezni do njiju.

Tako torej sedita na klopi in gledata tiho zamišljena predsé. —

Čez nekaj dni za tem se je napotila Čekalka na božjo pot v Krtino. Tam sta tekali dve majhni deklici med romarji. Vsi preplašeni sta bili in objokani. Videlo se jima je, da sta sestri; starejši je bilo kakih pet let, manjša pa je bila mlajša za eno leto, še rajši nekaj mesecev več. Povedati pa nista mogli, odkod sta, niti čigavi sta. Samo toliko sta vedeli, da je starejši ime Rezika, mlajši pa Anica, da sta »iz naše ulice« in da iščeta služkinjo, ki je šla na božjo pot. Iz njiju besedi

je bilo videti, da sta šli za drugimi romarji in se izgubili. Nekdo ju je našel na cesti, pripeljal v Krtino, kjer pa ni nihče več povpraševal po njiju.

Čekalka se je usmilila ubogih otrok. In ko so se romarji, s katerimi je prišla, odpravljali domov, je rekla brez daljših pomislekov pčtnikom: »Mlajšo vzamem jaz, a druge naj se usmili kdo izmed vas. Če pridejo starši ponjo, prav; če jih pa ne bo, jo bomo že preživili.«

Starejši romar je vzel s seboj pod svojo streho Reziko, Anico pa je odpeljala Čekalka.

Imela je z ljubko deklico veliko veselje, a svojemu možu je napravila še večjo radost.

*

Od tistega dne, ko je prestopila Anica Čekalkov prag, se je pričelo za starega nočnega čuvaja novo življenje. Poprej je hodil rad po polju ali pa vasoval; če je bil pa doma, ni izpregovoril večkrat ves božji dan niti dvajset besedi. Zdaj je pa redno sedeval doma in se kratkočasil z Anico. Pripovedoval ji je lepe pravljice, izrezaval ji je igračice iz lesa, spuščal volka, nji na ljubo učil starega zvestega psa hoditi po zadnjih nogah, nosil ji je iz gozda lešnikov in žira in ji pripovedoval, kako je v gozdu lepo. Deklica je hotela ž njim, on jo je pa tešil, da pojde, kadar bo večja. Medtem pa je hodil ž njo samo na vrt po sadje.

Prišla je jesen s škrlatastim in rumenim listjem. Z bledega neba je gledalo jasno solnce na žalostno, s pajčevino prepredeno zemljo, in starec je začel voziti na vozičku iz gozda drva.

»Dedek, zakaj ste pa navozili že toliko drv?« ga je vprašala Anica.

»Le počakaj, da zapade sneg, pa boš videla, kako bodo dobra ta polena.«

In sneg je res kmalu zapadel. Ni še vse listje popadalo z drevja, na vrtu pod oknom so še cveteli rumeni mesečki, ko so jeli naletavati nežni snežni kosmiči. Neko jutro pa je vzela Čekalka Anico, ko si je komaj otrla oči, v naročje in jo nesla k oknu: »Poglej no, dušica moja!«

Ves svet je bil bel. Anica je začudeno vzkliknila: »Kaj pa je to?«

»Sneg! Zimo smo dobili.«

Res, zima, mrzla zima je bila tu. Anica je dobila volnene nogavice, volneno jopico in toplo veliko krilo. Toda vse to ni dosti izdalo; če je šla le za trenutek na dvorišče, je hitro spet prihitela na toplo peč.

Oj, ta pečica je bila pozimi dobra! Babica je vlagala vanjo drva, ki jih je bil navozil dedek. Polena so veselo prasketala, peč je prijetno grela, in pečena jabolka so ž nje tako lepo dišala, da za vse stanovalce te hiše ni bilo morda na svetu lepšega prostorčka nego pri domači peči.

Mačka je predla noč in dan na peči, pesek je ležal pod klopjo, dedek je vlekel pipo in cepil trske ter kazal tako zadovoljno obličje, kakor da je gospod vsega sveta. Zvečer so prihajale sosede in dekleta na prejo, in bilo je toliko pravljič in petja, da nikoli tega.

Bila je Anica tako srečna, da je popolnoma pozabila na mater in na Reziko in potopila se je z vso svojo nedolžno dušico v srečno sedanjost

(Nadaljevanje.)

***